

КАВАЛА

Градъ Кавала! — голѣмиятъ, бѣлъ, юженъ прозорецъ на нашата Родина.

Погледнешъ ли презъ този прозорецъ навънъ, ще размахашъ отъ радостъ ржце, ще запѣешъ най-хубавата пѣсень, която знаешъ, та Бѣло-море ще ти се усмихне тѣй другарски, че отъ камъкъ сърдце да имашъ, пакъ ще подскокнешъ на прѣсти и ще извикашъ съ всички сили: „Поздравъ на тебе, Бѣло-море!“ А то наистина е бѣло, — млѣчно бѣло, тихо, покотко и отъ най-възпитаното дете. Всѣки пѣтникъ, който иде отъ този край ще ти го каже.

Та само това ли е! На нѣколко километра предъ тебъ, срѣдъ морето, се изправя планинскиятъ масивъ на о. Тасосъ — най-хубавата градина на България, съ най-старитѣ борови, букви и маслинови гори; съ най-студената балканска вода; съ най-красивитѣ цвѣтя презъ пролѣтѣта и съ най-сочнитѣ плодове на есенѣта. А какви мѣста за игра, какви прохладни сѣнки за почивка! — това само Господъ знае!

Въ нѣкой ясно слънчевъ день погледнешъ ли на лѣво — далечъ, далечъ въ морето — ще забележишъ очертанията на другия български островъ — Самотраки; а хвърлишъ ли погледъ на дѣсно — оттатѣкъ Орфанския заливъ — ще забележишъ стрѣмното строго чело на Атонския полуостровъ — кж-